

αἵματος ἐκλήιδωσέ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους τοῦ δικηγόρου.

— Τὸ ὄνομά του; εἶπεν οὗτος.

— Ἀ! τὸσον τὸ χειρότερον, μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ μοναχός, ἐκράτησα δὲσὺν ἡδυνήθην.

— Ναί, γέγε, ἡ τιμὴ σου ἐσώθη. Τίς σ' ἔστειλε πρὸς ἐμέ;

— Ὁ

Ὁ Γορανφλότος ἐδίστασεν αὖθις πρὸς τὸ δυσχερὲς νὰ προδώσῃ τὴν φιλίαν.

— Τελείωνε, λοιπόν, εἶπεν ὁ δικηγόρος, κτυπῶν τοὺς πόδας μετὰ ῥυθμὸν.

— Ὁ Σχικὼ βασιλέως;

— Αὐτός; ὁ ἴδιος;

— Καὶ ποῦ εἶναι;

— Ἰδοὺ ἐγὼ! εἶπε μίᾳ φωνῇ.

Ὁ Σχικὼ ἐπεφάνη ἐπὶ τῆς φλίας τῆς θύρας, ὡχρός, σοβαρός καὶ κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν γυμνὸν ξίφος.

Δ.

Πῶς ὁ Σχικὼ, ἀφοῦ ἔκαμεν ὁπὴν διὰ τρυπανίου, ἔκαμεν ἑτέραν διὰ τοῦ ξίφους.

Ὁ κύρ Νικόλαος Δαυῖδ, ἀναγνωρίσας τὸν θανάσιμον ἐχθρόν του, δὲν ἡδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κίνημα τρόμου.

Ὁ Γορανφλότος, ἐπωφεληθεὶς ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ἐκινήθη πλαγίως καὶ ἔθραυσε τὴν μεταξὺ τοῦ τραχήλου του καὶ τοῦ ξίφους τοῦ δικηγόρου ὑπάρχουσαν εὐθείαν γραμμὴν.

— Βοήθειαν, φίλτατε φίλε, ἀνέκραξε, βοήθειαν, μὲ φονεύουν!

— Ἀ! ἄγαπητέ κύριε Δαυῖδ, εἶπεν ὁ Σχικὼ, ὑμεῖς, λοιπόν, εἰσθε;

— Ναί, ἐπιθύρουν ὁ Δαυῖδ, ναί, ἀναμφιβόλως, ἐγὼ εἶμαι.

— Χαίρω μεγάλως, ὅτι σὰς εὕρισκω, ἀπὴντησεν ὁ Γασκόνος.

Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν μοναχόν:

— Ἀγαθὲ μοι Γορανφλότε, εἶπεν, ἡ ἐνταῦθα παρουσίᾳ σου ὡς μοναχοῦ ἦτο ἀναγκαία πρὸ ὀλίγου, ὅτε ὁ κύριος ἐθεωρεῖτο ψυχωρραγῶν· νῦν ὅμως, ὅτε ὁ κύριος ἔχει θαυμασίως τὴν ὑγίειαν, δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην πνευματικοῦ, ἐπομένως θὰ λογαριασθῇ μεθ' ἐνὸς εὐπατρίδου.

Ὁ Δαυῖδ ἐπειράθη ν' ἀρθρώσῃ περιφρονητικὴν τινα φράσιν.

— Ναί, μετ' εὐπατρίδου, εἶπεν ὁ Σχικὼ, ὅστις θὰ σὰς δεῖξῃ, ὅτι εἶναι γνήσιος. Ἀγαπητέ μοι Γορανφλότε, ἐξηκολούθησε, σὰς παρακαλῶ νὰ μεταβῇτε νὰ τοποθετηθῇτε ὡς σκοπὸς εἰς τὴν κλίμακα καὶ νὰ ἐμποδίσῃτε πάντα θελήσοντα νὰ με τραξῇ εἰς τὴν μετὰ τοῦ κυρίου βραχείαν συνδιαλέξιν μου.

Ὁ Γορανφλότος ἀκριβῶς τοῦτο ἐπεθύμει, ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ Νικολάου Δαυῖδ, ἐπομένως, προσκολλώμενος σχεδὸν εἰς τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου, ἐξῆλθεν αὐτοῦ καθ' ἑκάτον λίτρας ἐλαφρότερος ἢ ὅσον ἐξύγιζεν, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς αὐτό.

Ὁ Σχικὼ ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἔσπερον μοχλόν.

Ὁ Δαυῖδ παρετήρησε τὰς προκαταρκτικὰς ταύτας ἐργασίας μετὰ στενοχωρίας, προσερχομένης ἐκ τοῦ ἀπροσδοκήτου, ἀλλὰ ταχέως συνῆλθε, βασιζόμενος εἰς τὴν γνωστὴν περὶ τὸ χειρίζεσθαι τὰ ὄπλα δεξιότητά του καὶ διότι ἦτο μόνος μετὰ τοῦ Σχικῶ, ὅτε δ' οὗτος, κλείσας τὴν θύραν ἐστράφη πρὸς αὐτόν, τὸν εὖρε ὀρθὸν παρὰ τὴν κλίνην κρατοῦντα τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἔχοντα μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων.

— Ἐνδύθητε, κύριε, εἶπεν ὁ Σχικὼ, σὰς δίδω καὶ εὐκολίαν, διότι κατ' οὐδὲν θέλω νὰ πλεονεκτῶ ὑμῶν. Γινώσκω, ὅτι εἰσθε ἱκανώτατος ξιφομάχος, ἀλλὰ μοὶ εἶναι ἐντελὸς ἀδιάφορον.

Ὁ Δαυῖδ ἐγέλασεν καὶ εἶπεν:

— Ὁ ἀστεϊσμός εἶναι ἄριστος.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Σχικὼ, μοὶ φαίνεται τοῦλάχιστον τοιοῦτος, διότι ἐκφέρω ἐγὼ αὐτόν, ἀλλὰ, μετ' ὀλίγον, θὰ φανῇ καλλίτερος ὑμῖν, ὅστις ἔχετε καλαιοησίσταν. Ἡξεύρετε τί ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω, κύρ Νικόλαε;

— Τὰς ὑπολοιπὰς μαστιγώσεις, τὰς ὁποίας ἐξ ὀνόματος τοῦ δουκὸς Μεγνὲς σὰς ὀφείλω ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπηδήσατε τόσον ταχέως διὰ τοῦ παραθύρου.

— Ὅχι, κύριε, ἐκράτησα λογαριασμὸν καὶ θὰ τὰς ἀπιδώσω, ἐστὶ ἥσυχος, πρὸς τὸν δανειστήν μου. Ἐδῶ ὅμως ζητῶ γενεαλογίαν τινα, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Πέτρος δὲ Γονδύ, ἐν ἀγνοίᾳ του, ἐκόμισεν εἰς Ἀβινιώνα καὶ ἐπίσης ἐν ἀγνοίᾳ ἔφερε πρὸς ὑμᾶς, πρὸ μικροῦ.

Ὁ Δαυῖδ ὠχρίασε.

[Ἐπεται συνέχισις].

Δμλ.

TEΘAMMENOI ZONTEZ

[Διήγημα Elie Berthet]

[Συνέχισις ἰδε προηγούμενον φύλλον.]

Οὕτως ἐδάχισαν ἑκατοντάδα βηματῶν.

Ὁ Λεονάρδος αἰφνης παρετήρησε νέον ἐμπόδιον. Θύρα τις στερεά, ἀν καὶ ὀλίγον σκοληκοβρωτός, ἔρρασεν ἐρμητικῶς τὴν στοάν. Ἐκρουσεν αὐτὴν διὰ τοῦ πελέκους τὸν ὅποιον ἐκράτει καὶ πᾶραυτὰ ἤχος παραπεταγμένος καὶ μεγαλοπρεπὴς ἠκούσθη, ὡς εἰ ἡ θύρα ἐκείνη τοὺς ἐχώριζε μεγάλῃς τινὸς ἀνασκαφῆς.

— Εἶνε ἀερόθυρα χωρὶς ἄλλο, ἀνέκραξε περιχαρῶς ὁ Ἀντώνιος, εἰς τὸ ἄλλο μέρος θὰ ἦνε τὰ ὀρύγματα τῶν κλιμακῶν.

— Βεβαίως εἶνε ἀερόθυρα, εἶπεν ὁ Λεονάρδος, δὲν πιστεύω ὅμως νὰ φέρῃ εἰς τὰ ὀρύγματα, ἀλλὰ εἰς ἀρχαῖον ἀνθρακῶνα. Παρατήρησον!

Τῷ ὄντι· ἡ ἐπὶ τοῦ τοιχώματος τῆς στοᾶς μέλαινα γραμμὴ ἐδήλου ὅτι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ ἔδαφος δὲν ὠμοιάζειν ἐκεῖνου, ἐφ' οὗ ἴσταντο πρότερον, καὶ ὅτι ἡ στοὰ διήρχετο διὰ τῆς ἀνθρακούχου φλεβός. Βεβαίως ὁ Ἀντώνιος θὰ ἠννόησε τὸ ὀρθὸν τῆς παρατήρησεως τοῦ Λεονάρδου, διότι ἀπῆντησε:

— Καὶ τί βλάπτει; μετὰ τὸν πέλεκυν θὰ ρίψωμεν κάτω αὐτὴν τὴν θύραν καὶ ἀνευ-

ρωμέν καὶ ἄλλην, τὴν ρίχνωμε καὶ αὐτὴν... πιστεύω ὅμως, ὅτι τὰ ὀρύγματα δὲν θὰ ἦνε μακρὰν.

Ὁ Λεονάρδος ἴστατο σύννους.

— Ἐ! λοιπὸν τί περιμένεις; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντώνιος ἀνυπομονῶν. Αὐτὴ ἡ θύρα πρέπει νὰ ἀνοιχθῇ. Ἄν εἶσαι κουρασμένος δὲς μου ἐμένα τὸν πέλεκυν σου καὶ θὰ ἰδῇς πόσον γρήγορά θὰ τελειώσῃ ἡ δουλειά.

— Μίαν στιγμὴν, προφυλάξει; τινὲς εἶνε ἀναγκαῖα, εἶπεν ὁ Λεονάρδος.

— Τί! ἀκόμη φοβῶσαι;

— Ἀντώνιε, ὡς ἀνθρακωρύχος θὰ ἐννόησες βεβαίως πόσον ὁ ἀὴρ ἦτο μεμολυσμένος εἰς τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τῆς Μελαρῆς Παρθένου, ἂν καὶ ἐκυκλοφόρει ἐλευθέρως. Φαντάσθητι λοιπὸν τί πιθανὸν νὰ συμβῇ εἰς τὸ μέρος αὐτό, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἀὴρ πρὸ καιροῦ εἶνε κεκλεισμένος. Οὐδὲ ὧς ἀπῆλθον εὐθύς, ὡς εἰσέλθωμεν νὰ πέσωμεν κεραυνόπληκτοι.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐκόλῳ... σὺ ὅλα τὰ σκέπτεσαι καὶ ὅλα τὰ προβλέπεις!

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐγένετο ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Αἱ γυναῖκες, ἐν τούτοις, κατὰ προτροπὴν τοῦ Λεονάρδου, ἐπανεκάθησαν, οὗτος δὲ μετὰ τοῦ Ἀντωνίου, λαβόντες ὅλας τὰς δυνατὰς προφυλάξεις, προσεπάθησαν νὰ ἀνοίξωσι τὴν ἀερόθυραν. Ἀφῆρσαν πρῶτον διὰ τῆς σκαπάνης τὸ ἀπεσκληρυμένον χῶμα, ὅπερ ἠμπόδιζε τὴν θύραν νὰ ἀνοίξῃ, βεβαιωθέντες δὲ ὅτι οὐδὲν θὰ τὴν ἠμπόδιζε νὰ ἐπανακλεισθῇ, ἐπληξαν τὸ κλειθρὸν διὰ τοῦ πελέκους, ὅπερ ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν των.

Ὁ Λεονάρδος τότε ἡμηνέωξε τὴν θύραν καὶ διὰ τῆς λυχνίας τοῦ παρετήρησε τὸ ὑποπτον ἐκεῖνο μέρος.

Τὸ φῶς τῆς λυχνίας εἰς τὸν νέον ἀτμοσφαιρικὸν ἐκεῖνον ἀέρα μετεβλήθη εἰς βαθύ κυανοῦν. Ὑπὸ τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο φῶς διέκρινεν ἀνθρακῶνα εὐρύ, οὐτινος αἱ δοκοὶ ἦσαν θεραυσμέναι· τὸ θέκμα ἐκεῖνο τῆς κακαστροφῆς καὶ τῆς ἐρημώσεως ἦτο φοβερώτερον ἐκεῖνου τῆς Μελαρῆς Παρθένου. Ἰδίως δὲ ἐξέπληξαν αὐτὸν αἱ ἐπὶ τοῦ στεγάσματος στρογγύλαι καὶ διαφανεῖς φλύκταναι, ἃς καὶ ἡ ἐλαχίστη πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἐκίνησε.

Αἱ φλύκταναι αὗται, ὡς καὶ τὸ μεγεθυθὲν φῶς τῆς λυχνίας ἦσαν ἀλάθητα σημεῖα, ὅτι ἡ στοὰ ἐκείνη ἦτο ἀνάπλεως εὐφλέκτου ἀερίου, καὶ ὅτι θὰ ἐξετίθεντο εἰς βέβαιον κίνδυνον, ἐὰν ἐδοκίμαζον νὰ διαβῶσιν αὐτὴν.

Τὸ εὐφλεκτον αἶριον.

Ἀποσύρας ὁ Λεονάρδος τὴν λυχνίαν του, ἥτις ἀνέλαβε τὸ πρότερον φῶς τῆς, ἐπανεκλείσε τὴν θύραν τῆς στοᾶς. Καταληφθεὶς ὅμως ἐκ σκοτοδίνης, ὡς ἀναπνεύσας ἐκ τοῦ μεμολυσμένου ἐκεῖνου ἀέρος, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοιχώματος τῆς στοᾶς, ἵνα μὴ πέσῃ. Ὁ Ἀντώνιος ἔσπευσε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Πάλιν λοιπόν ἐμάντευσες! τῷ εἶπεν, ἔχει ἀέριον;

Ἀπεμακρύνθησαν τότε ἀμφότεροι τῆς στοᾶς, ἵνα μὴ προσβληθῶσιν ἐκ τοῦ ἀερίου, τοῦ ἐκ τῶν σχισμᾶδων τῆς θύρας ἐξερχομένου.

Ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ ἀποκρύψωσι τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰς νέας.

— Ἀχ! ἐὰν ὁ Ἀντώνιος ἐσώζετο διὰ νὰ περιποιητῇ τὴν ἀσθενῆ, δυστυχῇ μου θεῖαν! ἀνέκραξε κλαίονσα ἡ Γερτρούδη.

— Πῶς θὰ ὑποφέρῃ τὴν σκληρὰν αὐτὴν δοκιμασίαν ὁ δυστυχὴς πατήρ μου, ἐπρόσθεσεν ἡ Ἀμαλία. Θεέ μου, δός μοι ἥρεμον θάνατον!

— Δὲν ἀπωλέσθη ἀκόμη τὸ πᾶν, ἐπανελάβην ὁ Λεονάρδος. Δεσποινίς, μὴ σπαράσσετε τὴν καρδίαν μου, καθ' ἣν στιγμὴν ἔχω ἀνάγκην ψυχραιμίας καὶ θάρρους... Ἀντώνιε, γνωρίζεις βεβαίως ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἡ διὰ τοῦ ἀεριστήρος ἀνανέωσις τοῦ ἀέρος δὲν ἦτο γνωστὴ, καθ' ἑκάστην πρωτὴν ἀνθρωπὸς τις—μὲ διαδροχὰ ἐνδύματα καὶ κρατῶν μακρὸν πάσσαλον, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἀνημμένη θρυαλλίς—ἐπιπτε πρηνής, καὶ ἀνέφλεγε τὰ κατὰ τὴν νύκτα σχηματιζόμενα ἀέρια, καὶ οὕτως οἱ ἐργάται ἠδύναντο ἀκινδύνως νὰ ἐργασθῶσιν.

— Αὐτὸ τὸ γνωρίζω· ἤξεύρω ὅμως ὅτι ὁ δυστυχὴς ἐργάτης, ὁ ὁποῖος ἔκαμνεν αὐτό, πέθαινε ἀπὸ ἀσφυξία ἢ κατακτυπημένος ἀπὸ τὰ χῶματα, τὰ ὅποια ἐπέφταν ἀπὸ τὸν κρότο... Δι' αὐτὸ ἐπαύσαν αὐτὸ τὸ μέσον...

— Ἐν τούτοις εἶναι τὸ μόνον διὰ νὰ ἐξέλθωμεν. Τὸ πείραμα αὐτὸ θὰ γίνῃ, ἀφοῦ λάβω τινὰς προφυλάξεις.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐσχίζε διὰ τοῦ πελέκεώς του τὴν ἄκραν τοῦ πασσαλοῦ, δι' οὗ κατεμέτρησε τὴν κατάρρηξιν, καὶ προσήρμωσε θειοῦχον θρυαλλίδα, ἣν ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ σάκκου του. Τὸ παράβολον ἐκεῖνο μέτρον ἐξέπληξε πάντας, ἡ δὲ Ἀμαλία πρωτὴ ἐψιθύρισε:

— Σὺς ἱκετεύω, Λεονάρδε, σκερθῆτε... θὰ ἐκτεθῆτε εἰς βεβαίον σχεδὸν θάνατον.

— Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἐκτεθῶ, δεσποινίς, ἡ καταστροφὴ μας εἶνε βεβαία. Ὁ ἀὴρ ἐδῶ δὲν ἀνανεοῦται καὶ διὰ τοῦτο μολύνεται εὐκόλως... παρατηρήσατε πόσον σεῖς καὶ ἡ Γερτρούδη εἰσθε ὡχραί... καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι βάρος εἰς τὸ στήθος... πρέπει νὰ σπεύσωμεν, ἄλλως θὰ ἦνε πολὺ ἀργά!...

— Ἀλήθειαι! καὶ ἐμένα τὰ αὐτὰ μου βουίζουν καὶ μοῦ φαίνεται... μὰ δικτὶ νὰ μὴν πέθῃω ἐγὼ καὶ νὰ γλυτώσουν οἱ ἄλλοι;... Νὰ ἀποθάνῃ ἡ ἀρραβωνιαστικὴ μου, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ μ' ὅλην μου τὴν καρδίαν, καθὼς καὶ ἡ δεσποινίς Βὰν Βέστη, ἡ ὁποία ἔκαμε τόσα καλὰ εἰς ἐμὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν μου; ὦ, ὅχι! θὰ θυσιασθῶ διὰ νὰ τὰς σώσω.

— Ὅχι, ὅχι, ἀνερῶνησεν ἡ Γερτρούδη, ἐναγκαλιζομένη αὐτόν, μὴ... καλλιτέρα νὰ ἀποθάνωμεν ἀγκαλιασμένοι...

— Βλέπεις, Ἀντώνιε, πόσον σὲ ἀγαπᾷ! εἶπεν ὁ Λεονάρδος μελαγχολικῶς μειδιῶν,

ὁφείλεις λοιπὸν νὰ ζήσης χάριν τῆς μητρὸς σου καὶ τῆς Γερτρούδης.

— Καὶ σεῖς, Λεονάρδε, εἶπεν ἡ Ἀμαλία δραξαμένη τῆς χειρὸς τοῦ ἀνθρακωρύχου, παρ' οὐδενός· δὲν ἀγαπάσθε;... Δὲν ἔχετε οἰκογένειαν, φίλην, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ σας νὰ ἦνε πολυτίμος;

Ὁ Λεονάρδος τὴν παρετήρησεν ἀτενῶς, αὐτὴ δὲ ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της.

— Ἐχω συγγενὴ τινὰ, ἀπήντησε μελαγχολικῶς ὁ Λεονάρδος, ὅστις μὲ ἀγαπᾷ ὡς υἱόν του. Ὁ Θεὸς θὰ τον ἐνθαρρύνῃ καὶ θὰ τον προστατεύσῃ.

Καί, σκερθθεὶς ὀλίγον, ἀπήνθουσε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἀντώνιον.

— Ἀκουσον, τῷ εἶπε, καὶ ἐνθυμοῦ καλῶς τὰς παραγγελίας μου. Θὰ εἰσέλθω εἰς τὸν ἀνθρακῶνα διὰ νὰ ἀναφλέξω τὸ ἀέριον. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκκρηξιν, ἐὰν δὲν ἐπανεέλθω, θὰ διέλθῃς τρέχων τὴν στοάν. Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον θὰ ὑπάρχει θύρα, ἀνοίγουσα ἀναμφιβόλως ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀνανέωσιν τοῦ ἀέρος ὀρύγματος. Χωρὶς νὰ διατάξης, κτύπησε τὴν θύραν διὰ τοῦ πελέκεώς σου δυνατὰ καὶ ἀλληλοδιαδόχως, χωρὶς στιγμὴν νὰ διακοπῇ, ἐὰν δὲν θραυσθῇ, προσπάθησον, τοῦλάχιστον, νὰ ἀποσπάσῃς μερικὰς σανίδας, διὰ νὰ εἰσέλθῃ καθαρὸς ἀὴρ. Μὴ σκερθθῇς καθόλου δι' ἐμέ, πληγωμένος ἢ καὶ φονευμένος εἶμαι, σοὶ ἀπαγορεύω ῥητῶς νὰ παύσῃς τὴν ἐργασίαν. Ἀφεύκτως πρέπει νὰ σωθῶν αἱ δυστυχεῖς αὗται νέαι, καὶ θὰ κατόρθωθῃ τοῦτο ἂν εἰσέλθῃ καθαρὸς ἀὴρ, ὅστις ἐδῶ δὲν ὑπάρχει. Μὲ ἠνόνησας; θὰ ἀκολουθήσῃς πιστῶς τὰς ὁδηγίας μου;

— Ναί, τὸ ὑπόσχομαι, Λεονάρδε, ἀλλ' ἐν τούτοις, μ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὅποια λέγεις πιστεύω...

— Ἀρκεῖ... τὰ πάντα εἶνε ἑτοιμα.

Καὶ ἔβρεξε τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ καὶ τὸ ρινόμακτρον του διὰ τοῦ ἐκεῖ ὑπάρχοντος ὕδατος. Μετὰ τὰς προφυλάξεις ταύτας, εἶπε πρὸς τὰς νεανίδας:

— Δεσποινίδες, ἀπομακρυνθῆτε... Ἡ θύρα θὰ θραυσθῇ ἐκ τῆς ἐκκρηξέως... πιθανὸν νὰ σας συμβῇ δυστύχημα. Πηγαίνετε ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ κοίλωμα, ἐκεῖ θὰ εἰσθε ἐν ἀσφαλείᾳ.

Καὶ ἐδείκνυε κοίλωμά τι, τριάκοντα βήματα ἀπέχον τῆς θύρας.

Ἡ Γερτρούδη ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ ὑποδεικνυόμενον μέρος, ἀλλ' αἱ δυνάμεις τῆς τὴν ἐγκατέλειπον.

Ὁ Ἀντώνιος ἔσπευσε καὶ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ προύχωρσε πρὸς τὸ κοίλωμα. Ὁμοίως ἠθέλησε νὰ πράξῃ καὶ ὁ Λεονάρδος εἰς τὴν δεσποινίδα Βὰν Βέστην, ἀλλ' αὐτὴ ἠρέκσθη μόνον νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ, καὶ νὰ προχωρήσῃ κλονιζομένη. Ὁ Λεονάρδος ἦτο λίαν τεταραγμένος καὶ σιωπηλός, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐψιθύρισε, θλίβων ἡρέμα τὸν βραχίονα τῆς Ἀμαλίας:

— Δεσποινίς, ἡ ἐπιχείρησις, ἣν ἀνέλαβον, ὀλίγας ἐλπίδας σωτηρίας μοὶ παρέχει, καὶ ἴσως μετὰ τινὰς στιγμὰς δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον... κατὰ τὴν ἐπίσημον λοιπὸν

αὐτὴν στιγμὴν, ἡ καρδία μου ἀδυνατεῖ νὰ κρατήσῃ μυστικόν, τὸ ὅποτον τὰ χεῖλη μου ἐπαναλαμβάνουσιν...

Ἔστη πνευστιῶν.

— Μυστικόν;... προσέθεσεν ἡ δεσποινὶς Βὰν-Βέστη.

— Ναί μυστικόν, τὸ ὅποτον, βεβαίως, θὰ ἐννοήσατε... Ἀμαλία, ἂν καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις μου εἶναι διάφορος τῆς ἰδικῆς σας, ἐν τούτοις ἡ ψυχὴ μου σοὶ ἀνήκει... σὰς ἀγαπῶ, Ἀμαλία.

Ἡ Ἀμαλία ἔμεινεν ἄφωνος.

— Σὺς ὑβρίζω ἴσως, ἐπανελάβην ὁ Λεονάρδος, ἴσως οἰκτεῖρετε τὸν πτωχὸν ἀνθρακωρύχον, ὅστις τολμᾷ νὰ ὁμιλῇ οὕτω... ἡμέραν τινὰ ὅμως ἴσως μάθετε... τὸ θάρρος μου προέρχεται ἐκ τῆς βεβαιότητος ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἀποθνήσκω... Δὲν συγκινεῖσθε, λοιπὸν, διὰ τὸν θυσιαζόμενον δι' ὑμᾶς τὴν νεότητά του, τὴν ζωὴν του;

Ἡ Ἀμαλία ἔμεινεν ἄφωνος πάντοτε. Ἐν τούτοις ἐφθασαν εἰς τὸ κοίλωμα ἡ Ἀμαλία ἐκάθησεν εἰς ἡν πρὸ ὀλίγου θέσιν ἐκάθητο ἡ Γερτρούδη. Ὁ Λεονάρδος ἀπελπισθεὶς ἐκ τῆς σιωπῆς τῆς Ἀμαλίας ἐπανελάβε μετὰ πικρίας:

— Δεσποινίς, βεβαίως, δὲν θὰ συγχωρήσατε τὴν ἔνοχον τόλμην μου... οὐδὲν λοιπὸν μὲ ἔλκει εἰς τὸν κόσμον, διότι ἡ παρουσία μου τοῦ λοιποῦ θὰ εἶνε δι' ὑμᾶς ἀνυπόφορος, ἢ βδελυρά... Χαίρετε.

Καὶ ἤδη ἀπεμακρύνετο, ἀλλ' ἡ Ἀμαλία τὸν ἀνεκάλεσε λέγουσα:

— Λεονάρδε, μείνατε, σὰς ἐξορκίζω· δὲν δεχόμεθα τὴν θυσίαν σας... θ' ἀποθάνωμεν ὅλοι ὁμοῦ, ὡς εἶπεν ἡ Γερτρούδη.

— Ἡ Γερτρούδη ἀγαπᾷ τὸν Ἀντώνιον, ἐν ᾧ ὑμεῖς...

— Μείνατε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀμαλία, μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην ἐκ τῆς συγκινήσεως· ἂν δὲν ἐνωθῶμεν ζῶντες, θὰ ἐνωθῶμεν κινώτως διὰ τοῦ θανάτου.

Ὁ Λεονάρδος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἀμαλίας καὶ τὴν ἡσπάσθη παραφόρως, λέγων:

— Εὐχαριστῶ· δὲν θέλω νὰ ἀποθάνετε· θέλω νὰ ζήσετε διὰ νὰ ἐνθυμῆσθε... Ἐὰν ἀποθάνω, ἀποθνήσκω εὐχαριστημένος, διότι οἱ λόγοι σας ἐπέχυσαν βάλαμον παρηγορίας εἰς τὴν πεθλιμμένην μου ψυχὴν. Καὶ πάλιν σὰς εὐχαριστῶ... Χαίρετε!

Καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀερόθυραν, μὴ προσέξας εἰς τὰς παρακλήσεις καὶ τὰς φωνὰς τῶν νεανίδων. Ὁ Ἀντώνιος ἠθέλησε νὰ τον ἐμποδίσῃ, ἀλλ' ὁ Λεονάρδος τὸν ἀπώθησε λέγων αὐτῷ χαμηλοφώνως:

— Μὴ λησμονεῖς τὰς ὁδηγίας μου... πρὸ πάντων προφύλαξον τὰς λυχνίας, διότι δυνατὸν ἐκ τῆς ἐκρήξεως νὰ σβεσθῶσιν.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Β. Θ. Ι.

ΓΝΩΣΙΟΠΟΙΗΣΙΣ

Διὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου λήγει τὸ Β' ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων. Ἐπειδὴ δὲ, πλὴν τῆς Δεσποινῆς Μοντορώ, τὰ λοιπὰ δημοσιευόμενα ἔργα λήγουσι μετὰ ἐν ἑτὶ φύλλον, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐκδώσωμεν καὶ τὴν προσεχὴ Πέμπτην φύλλον, ὅπερ διανεμηθήσεται δωρεάν τοῖς κκ. Συνδρομηταῖς, πωληθήσεται δὲ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς.